

meno priezvisko bydlisko dátum narodenia

Okresná prokuratúra

.....

.....

Ako občan SR meno..... narodená..... trvale bytom .....
telefónny kontakt:..... . Podávam tento podnet, pretože mám podozrenie, že došlo
k spáchaniu viacerých trestných činov.

Vec: Oznámenie o skutočnostiach, nasvedčujúcich tomu, že mohlo dôjsť k spáchaniu trestného
činu obmedzenia osobnej slobody v zmysle § 183 ods. 1 zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon
(ďalej v texte len „Trestný zákon“) v jednočinnom súbehu s trestným činom nátlaku podľa §
192 ods. 1 a ods. 4 Trestného zákona.

Definícia

*V zmysle ustanovenia § 183 odsek 1 zákona č. 300/2005 Z. z. Trestného zákona – trestný čin
obmedzovania osobnej slobody: Kto inému bez oprávnenia bráni užívať osobnú slobodu,
potrestá sa odňatím slobody na šesť mesiacov až tri roky.*

*V zmysle ustanovenia § 192 odsek 1 zákona č. 300/2005 Z. z. Trestného zákona – trestný čin
nátlaku: Kto iného núti, aby niečo konal, opomenul alebo trpel, zneužívajúc jeho hmotnú núdzu
alebo naliehavú nemajetkovú potrebu, alebo tieseň vyvolanú jeho nepriaznivými osobnými
pomermi, potrestá sa odňatím slobody až na tri roky. "*

*V zmysle ustanovenia § 192 odsek 4 zákona č. 300/2005 Z. z. Trestného zákona - trestný čin
nátlaku: Odňatím slobody na desať rokov až dvadsaťpäť rokov alebo trestom odňatia slobody
na doživotie sa páchatel' potrestá, ak spácha čin uvedený v odseku 1 d) za krízovej situácie."*

I. Právny stav, skutkový priebeh, páchatelia vyššie uvedených trestných činov

*Podľa Čl. 8 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd deklaruje každému právo
na rešpektovanie svojho súkromného a rodinného života, obydliia a korešpondencie, pričom
štátny orgán nemôže do výkonu tohto práva zasahovať s výnimkou prípadov, keď je to v súlade
so zákonom.*

*V zmysle čl. 2 ods. 3 Ústavy SR Každý môže konať, čo nie je zákonom zakázané, a nikoho
nemôžno nútiť, aby konal niečo, čo zákon neukladá.*

V zmysle čl. 2 ods. 2 Ústavy SR Štátne orgány môžu konať iba na základe Ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon.

Podľa čl. 16 Ústavy SR Nedotknuteľnosť osoby a jej súkromia je zaručená. Obmedzená môže byť len v prípadoch ustanovených zákonom. Nikoho nemožno mučiť ani podrobiť krutému, neludskému či ponižujúcemu zaobchádzaniu alebo trestu.

Podľa čl. 17 Ústavy SR Osobná sloboda sa zaručuje. Nikoho nemožno stíhať alebo pozbaviť slobody inak, ako z dôvodov a spôsobom, ktorý ustanoví zákon.

Podľa čl. 19 Ústavy SR Každý má právo na zachovanie ľudskej dôstojnosti, osobnej cti, dobrej povesti a na ochranu mena. Každý má právo na ochranu pred neoprávneným zasahovaním do súkromného a rodinného života.

Podľa čl. 23 Ústavy SR Sloboda pohybu a pobytu sa zaručuje. Slobody podľa odsekov 1 a 2 môžu byť obmedzené zákonom, ak je to nevyhnutné pre bezpečnosť štátu, udržanie verejného poriadku, ochranu zdravia alebo ochranu práv a slobôd iných a na vymedzených územiach aj v záujme ochrany prírody.

Podľa čl. 40 Ústavy SR Každý má právo na ochranu zdravia. Na základe zdravotného poistenia majú občania právo na bezplatnú zdravotnú starostlivosť a na zdravotnícke pomôcky za podmienok, ktoré ustanoví zákon.

Podľa § 2 ods. 6 zákona č. 576/2004 Z. z. o zdravotnej starostlivosti, službách súvisiacich s poskytovaním zdravotnej starostlivosti zdravotná dokumentácia je súbor údajov o zdravotnom stave osoby, o zdravotnej starostlivosti a o službách súvisiacich s poskytovaním zdravotnej starostlivosti tejto osobe.

Podľa § 25 ods. 1 zákona č. 576/2004 Z. z. o zdravotnej starostlivosti, službách súvisiacich s poskytovaním zdravotnej starostlivosti osoba je oprávnená udeliť súhlas na prístup k údajom zo svojej elektronickej zdravotnej knižky v rozsahu a spôsobom ustanovenom osobitným predpisom. Údaje zo zdravotnej dokumentácie podľa § 20 ods. 2 a 3 sa sprístupňujú formou nahliadania do zdravotnej dokumentácie osoby.

Podľa § 5 písm. d) zákona č. 18/2018 Z. z. o ochrane osobných údajov údajmi týkajúcimi sa zdravia osobné údaje týkajúce sa fyzického zdravia alebo duševného zdravia fyzickej osoby vrátane údajov o poskytovaní zdravotnej starostlivosti alebo služieb súvisiacich s poskytovaním zdravotnej starostlivosti, ktorými sa odhaľujú informácie o jej zdravotnom stave.

Podľa § 16 ods. 1 zákona č. 18/2018 Z. z. o ochrane osobných údajov zakazuje sa spracúvanie osobitných kategórií osobných údajov. Osobitnými kategóriami osobných údajov sú údaje, ktoré odhaľujú rasový pôvod alebo etnický pôvod, politické názory, náboženskú vieru, filozofické presvedčenie, členstvo v odborových organizáciách, genetické údaje, biometrické údaje, údaje týkajúce sa zdravia alebo údaje týkajúce sa sexuálneho života alebo sexuálnej orientácie fyzickej osoby.

Podľa § 16 ods. 2 písm. a) zákona č. 18/2018 Z. z. o ochrane osobných údajov zákaz spracúvania osobitných kategórií osobných údajov neplatí, ak dotknutá osoba vyjadrila výslovný súhlas so spracúvaním týchto osobných údajov aspoň na jeden konkrétny účel; súhlas je neplatný, ak jeho poskytnutie vylučuje osobitný predpis.

Podľa § 11 zákona č. 40/1964 Z. z. Občianskeho zákonníka fyzická osoba má právo na ochranu svojej osobnosti, najmä života a zdravia, občianskej cti a ľudskej dôstojnosti, ako aj súkromia, svojho mena a prejavov osobnej povahy.

V zmysle ustanovenia § 2 odsek 1 a 2 zákona č. 365/2004 Z. z. (antidiskriminačný zákon) Dodržiavanie zásady rovnakého zaobchádzania spočíva v zákaze diskriminácie z dôvodu pohlavia, náboženského vyznania alebo viery, rasy, príslušnosti k národnosti alebo etnickej skupine, zdravotného postihnutia, veku, sexuálnej orientácie, manželského stavu a rodinného stavu, farby pleti, jazyka, politického alebo iného zmýšľania, národného alebo sociálneho pôvodu, majetku, rodu alebo iného postavenia alebo z dôvodu oznámenia kriminality alebo inej protispoločenskej činnosti. Pri dodržovaní zásady rovnakého zaobchádzania je potrebné prihliadať aj na dobré mravy na účely rozšírenia ochrany pred diskrimináciou.

Dňa ..... som bola objednaná v čase:.....hod. k zubnej lekárke ....., do ordinácie v .....skutočný opis udalosti.....

Toto protiprávne konanie nie je ospravedliteľne tým, že dotyčná doktorka konala na základe vlády Slovenskej republiky a ostatných orgánov štátnej správy uvádzaná do omylu, a preto konala v mylnej domnienke. Zároveň dávam do pozornosti základnú právnu zásadu **ignorantia juris non excusat** (neznalosť práva neospravedlňuje), ktorá znamená, že neznalosť zákona nikoho neospravedlňuje a nevyvíňuje z právnej zodpovednosti za jeho porušenie.

V slovenskom právnom poriadku totiž neexistuje nijaký právny predpis, na základe ktorého by bol ktokoľvek povinný dať sa testovať na ochorenie covid-19. Vynucovanie si povinnosti predložiť akýsi právne irelevantný papier o nezákonom testovaní obyvateľstva zo strany kohokoľvek, je nielen hrubá neznalosť Ústavy Slovenskej republiky a ústavného zákona č. 227/2002 Z. z., ale aj možné páchanie trestného činu nátlaku v zmysle ustanovení § 192 odsekov 1 a 4 Trestného zákona a taktiež obmedzovania osobnej slobody v zmysle ust. § 183 ods. 1 Trestného zákona.

Nikto ani doktor, ani policajt, vojak, zamestnanec súkromnej bezpečnostnej služby nemá žiadne zákonné oprávnenie požadovať od ktoréhokoľvek občana Slovenskej republiky (v prípade maloletého dieťaťa od jeho zákonného zástupcu) predloženie výsledku testu/ diagnostiky na ochorenie covid-19. Žiaden zákon platný na území Slovenskej republiky, ani uznesenia vlády SR výslovne neustanovujú okruh osôb, ktoré sú oprávnené požadovať od občanov Slovenskej republiky výsledok testu/diagnostiky formou PCR testu alebo antigénového testu certifikovaného na území Európskej únie na ochorenie covid-19. Je potrebné, aby každý rigorózne dodržiaval zákonnosť a ústavný princíp, podľa ktorého „každý môže konať, čo nie je zákonom zakázané, o nikoho nemožno nútiť, aby konal niečo, čo zákon neukladá.“ V žiadnom právnom predpise platnom na území Slovenskej republiky sa neuvádza, že občan je povinný sa preukazovať kdekoľvek, kedykoľvek a komukoľvek akýmkoľvek testom na ochorenie covid-19. Každý zdravotnícky úkon, teda aj testovanie podlieha tzv. informovanému súhlasu v zmysle ust. § 6 ods. 1 zákona č. 576/2004 Z. z. o zdravotnej starostlivosti a o zmene niektorých zákonov, ktorý každá osoba má právo odmietnuť poskytnúť v zmysle ods. 2 § 5 cit. zákona. Výsledok takéhoto testu sa považuje za zdravotnú dokumentáciu, ktorou je súbor údajov o

zdravotnom stave osoby podľa ust. § 2 ods. 6 zákona č. 576/2004 Z. z., ktorých ochrana a utajenie podlieha špeciálnemu režimu ustanovenému v tretej časti cit. zákona (§ 24, 25). Ustanovenie § 25 ods. 1 zákona č. 576/2004 Z. z. upravuje sprístupňovanie údajov zo zdravotnej dokumentácie, pričom tieto údaje sa sprístupňujú formou nahliadnutia do zdravotnej dokumentácie predmetným zákonom striktno špecifikovanému okruhu osôb ako napr. manžel, splnomocnenec, posudkovému lekárovi na účely lekárskej posudkovej činnosti pri výkone sociálneho poistenia, Úradu pred dohľad nad zdravotnou poisťovňou, znalcovi, poisťovní. V zozname predmetných oprávnených osôb sa nenachádza žiaden zubný lekár, policajt, sbskár alebo ktorákoľvek iná kategória povolání či osôb. V zmysle ust. § 24 ods. 4 zákona č. 576/2004 Z. z. síce vyplýva, že poskytovateľ je povinný na základe písomného vyžiadania, ak v písmene a) nie je ustanovené inak, poskytnúť výpis zo zdravotnej dokumentácie v rozsahu, ktorý priamo súvisí s účelom vyžiadania, lekárovi pracovnej zdravotnej služby na účel posúdenia zdravotnej spôsobilosti, resp. orgánu činnému v trestnom konaní alebo súdu, čo sa však nevzťahuje na tento zámer ale iba pri vyšetrowaní trestných činov, resp. v súdnom konaní. Uvedené len jasne dokrešľuje to, že konaním lekárky, ktorá nemala zákonné oprávnenie požadovať odo mňa zdravotnú dokumentáciu došlo k spáchaniu vyššie popísaných trestných činov.

Čl. 8 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd deklaruje každému právo na rešpektovanie svojho súkromného a rodinného života, obydlia a korešpondencie, pričom štátny orgán nemôže do výkonu tohto práva zasahovať s výnimkou prípadov, keď je to v súlade so zákonom. Ochrana fyzických osôb v súvislosti so spracovávaním osobných údajov patri medzi základné ľudské práva, nakoľko informácie o zdravotnom stave občanov Slovenskej republiky podliehajú lekárskej tajomstvu a rovnako sú chránené GDPR (General Data Protection Regulation), teda všeobecným nariadením Európskej únie na ochranu osobných údajov. Navyše § 16 zákona č. 18/2018 Z. z. o ochrane osobných údajov zakazuje spracovanie osobných údajov týkajúcich sa zdravia fyzickej osoby, ktorými sa rozumejú údaje osobné údaje týkajúce sa fyzického zdravia alebo duševného zdravia fyzickej osoby vrátane údajov o poskytovaní zdravotnej starostlivosti alebo služieb súvisiacich s poskytovaním zdravotnej starostlivosti, ktorými sa odhaľujú informácie o jej zdravotnom stave. Úrad na ochranu osobných údajov potvrdil vo svojom stanovisku zo dňa 30.10.2020 tú právnu skutočnosť, že neexistuje právny základ na vyžadovanie si takejto informácie. Ako uvádza: cit. „*Úradu bol pracovný návrh vyhlášky, ktorej vypracovanie ukladá uznesenie vlády 693/2020 v bode C.1 doručený. Úrad vykonal právnu analýzu s ohľadom na ochranu osobných údajov, ktorú zaslal UVZ SR. Na základe tejto analýzy dospel k tomu, že ustanovenia zákona č. 355/2007 Z. z., ktoré má vyhláška vykonávať, táto v navrhovanom znení nereflektuje. S ohľadom na uvedené úrad nateraz zotrúva na svojom stanovisku z 29/10/2020 „Uznesenia vlády č. 678, aj 693, z pohľadu ochrany osobných údajov, nepovažujeme k dnešnému dňu za dostatočný právny základ na spracúvanie údajov týkajúcich sa zdravia.“*

Zároveň chcem dať do pozornosti aj tú právnu skutočnosť, že uznesenie vlády SR č. 693/2020 ako aj všetky uznesenia vlády pred tým prijaté, týkajúce sa plošného testovania s tým spojených reštrikcii sú právnymi aktami, ktoré slúžia ako forma rozhodovania vlády SR vo vzťahu k organizácii činnosti vlády a organizácii ústrednej štátnej správy. Nemajú teda postavenie normatívneho právneho aktu (všeobecne záväzného právneho predpisu) ale ide iba o individuálny správny akt, ktorý zaväzuje len adresátov uznesenia vo vnútri štátnej správy (ministerstvá a pod). Preto z neho nemôžu plynúť záväzky pre fyzickú alebo právnickú osobu, mimo takto definovanej sústavy štátnej správy.

Podľa čl. 120 Ústavy SR na vykonanie zákona a v jeho medziach vydáva Vláda Slovenskej republiky nariadenia.

Podľa čl. 13 Ústavy SR je možné povinnosti všeobecne ukladať len:

- zákonom alebo na základe zákona, v jeho medziach a pri zachovaní základných práv a slobôd,

- medzinárodnou zmluvou, ktorá priamo zakladá práva a povinnosti fyzických osôb alebo právnických osôb, alebo
- **nariadením vlády**, teda nie uznesením vlády.

Podľa ust. § 1 ods. 1 zákona č. 400/2015 Z. z. o tvorbe právnych predpisov a o Zbierke zákonov Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov k všeobecne záväzným právnym predpisom patria: Ústava Slovenskej republiky, ústavné zákony, zákony, nariadenia vlády Slovenskej republiky, vyhlášky a opatrenia jednotlivých ministerstiev, ostatných ústredných orgánov štátnej správy, iných orgánov štátnej správy a Národnej banky Slovenska. V zmysle vyššie citovaného právnej definície vládneho uznesenia je zrejmé, že predmetné uznesenia vlády Slovenskej republiky č. 665/2020 z 18.10.2020, č. 678/2020 zo dňa 22.10.2020 a uznesenie č. 693 zo dňa 28.10.2020 nie sú teda normatívnymi právnymi aktami. Keďže predmetné uznesenia sa neopierajú ani o žiadnu platnú právnu normu, a to predovšetkým na ústavný zákon alebo zákon, a preto predmetné uznesenia vlády sú rozhodnutiami, ktoré nemali a nemôžu mať právne účinky. Vláda Slovenskej republiky totiž nemôže vydať právny akt upravujúci spoločenské vzťahy, ktoré neboli upravené zákonom a vo väčšom rozsahu ako ustanovuje zákon. Vláda v tomto prípade konala ultra vires tým, že sa neoprela o žiadnu platnú právnu normu, ktorá by jednoznačne, určito a zrozumiteľne upravovala tzv. plošné testovanie obyvateľstva Slovenskej republiky na ochorenie covid-19. Ako dôvod testovania je vágne uvedené „v rámci odstraňovania následkov núdzového stavu“. Definíciu výrazu následky núdzového stavu neupravuje žiadne zákonné ustanovenie. Takže je to len ďalšie absurdita vlády Slovenskej republiky.

Pokiaľ sa pozrieme na právnu definíciu slova „testovanie“, je zrejmé, že pod testovaním slovenský právny poriadok rozumie odoberanie ľudských tkanív a buniek v súvislosti s darcovstvom tohto biologického materiálu. Z uznesenia vlády Slovenskej republiky teda v tomto prípade vyplýva, že by obyvatelia Slovenskej republiky mali dobrovoľne darovať biologický materiál pre potreby mikrobiologického vyšetrenia. V takom prípade ide ale o zmätočnú a právne neurčitú definíciu samotného úkonu, keďže správne by sa mal v právnej terminológii použiť pojem diagnostika. V zmysle ustanovenia § 37 ods. 1 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka právny úkon musí byť vyjadrený určito. Podľa môjho názoru vykazuje uznesenie vlády Slovenskej republiky č.665/2020 právne vady pre svoju nezrozumiteľnosť, vnútornú rozpornosť a najmä pre prekročenie zákonného splnomocnenia, keďže vláda neprijala zákaz vychádzania nariadením ale iba uznesením a ani ministerstvá neprijali žiadne ďalšie opatrenia (teda normatívne právne akty), ktoré by konkretizovali uvedený zákaz vychádzania a ktoré by boli účinné a záväzné pre nás všetkých, a ktoré by boli publikované v zbierke zákonov. Mám za to, že obmedzenie pohybu občanov zákazom vychádzania trpí závažnou právnou vadou, nakoľko takýto zákaz vychádzania v zmysle čl. 5 ods. písm. g) ústavného zákona č. 227/2002 Z. z. o bezpečnosti štátu v čase vojny, vojnového stavu, výnimočného stavu a núdzového stavu nebol vykonaný právnym spôsobom, v súlade a narážajúc na vyššie cit. čl. Ústavy SR a samotnú právnu povahu a silu uznesenia vlády SR. Uvedené obmedzenie pohybu preto pre nedostatok právnej formy, ktorým sa vykonáva je protiústavné a najmä nezaväzujúce voči všetkým občanom SR, pričom ani v samotnom uznesení vlády SR nie je prijatý sankčný mechanizmus, ktorý by vynucoval uvedené obmedzenie pohybu zákazom vychádzania.

Z toho titulu považujem predmetné uznesenie vlády Slovenskej republiky č. 665/2020 z 18.10.2020 č. 678/2020 a č. 693/2020 za neplatné, a teda za nevykonateľné.

Vykonanie diagnostiky obyvateľmi Slovenskej republiky je v zmysle neplatného uznesenia č. 665/2020 nielenže NEPOVINNÉ, ale je aj právne neprípustné, keďže sa vykonáva na základe neplatného a najmä podzákonného uznesenia vlády Slovenskej republiky č. 665/20201.

Per analogiam z toho vyplýva, že všetky „testy“ - presnejšie diagnostické úkony, ktoré sa vykonali na území Slovenskej republiky na základe predmetného uznesenia č.665/2020 sú nepoužiteľné z hľadiska platného slovenského práva. Ani jeden z uskutočnených diagnostických úkonov nemá žiadnu právnu relevanciu vo vzťahu k ďalším právnym aktom, ktoré boli vydané v súvislosti s ochorením covid-19 na území Slovenskej republiky.

Právna povinnosť ostať v 10 dňovej karanténe nie je zakotvená v žiadnom zákone (právny pojem izolácia, avšak bez konkrétneho určenia času, rieši len z. č. 355/2007 Z.z.) žiadnom uznesení vlády Slovenskej republiky, v žiadnej vyhláške Ministerstva zdravotníctva Slovenskej republiky, ani v žiadnom Opatrení, ktoré vydal úrad verejného zdravotníctva Slovenskej republiky a to vo vzťahu k tzv. celoplošnému testovaniu občanov Slovenskej republiky, ktoré vláda Slovenskej republiky schválila Uznesením č. 665 z 18.10.2020. Povinnosť dodržiavať 10-dňovú izoláciu stanovuje iba Opatrenie úradu verejného zdravotníctva Slovenskej republiky sp. zn.: OLP/7693/2020 z 29.09.2020. Obsah tohto opatrenia však nijakým spôsobom nesúvisí s tzv. celoplošným testovaním obyvateľov Slovenskej republiky, pričom uvedené Opatrenie ako aj všetky Opatrenia UVZ boli označené Generálnou prokurátorou za protiprávne pre nedostatkov vecnej pôsobnosti orgánu ktorý ho vydal ako aj pre právnu formu akou bolo vydané, t.j. ide o nulitné právne akty.

Z uvedeného vyplýva, že neexistuje právna povinnosť absolvovať 10 dňovú domácu karanténu v prípade, že sa občan nezúčastní tzv. Celoplošného testovania.

V zmysle čl. 2 ods. 3 ústavy SR *„Každý môže konať, čo nie je zákonom zakázané, a nikoho nemožno nútiť, aby konal niečo, čo zákon neukladá.“*

Navyše Ústava Slovenskej republiky v článku 2, ods. 2 hovorí, že: *„Štátne orgány môžu konať iba na základe Ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon.“*

Podľa čl. 16 Ústavy SR *„Nedotknuteľnosť osoby a jej súkromia je zaručená. Obmedzená môže byť len v prípadoch ustanovených zákonom. Nikoho nemožno mučiť ani podrobiť krutému, neľudskému či ponižujúcemu zaobchádzaniu alebo trestu.“*

Podľa čl. 17 Ústavy SR *„Osobná sloboda sa zaručuje. Nikoho nemožno stíhať alebo pozbaviť slobody inak, ako z dôvodov a spôsobom, ktorý ustanoví zákon.“*

Podľa čl. 19 Ústavy SR *„Každý má právo na zachovanie ľudskej dôstojnosti, osobnej cti, dobrej povesti a na ochranu mena. Každý má právo na ochranu pred neoprávneným zasahovaním do súkromného a rodinného života.“*

Základné ľudské práva a slobody sa delia na absolútne (nekvalifikované) a relatívne (kvalifikované). Absolútne ľudské práva sú tie, ktoré nie je možné obmedziť za žiadnych okolností. Naopak relatívne práva sú obmedziteľné. Žiadnu kategóriu základných práv a slobôd však nemožno zrušiť (čl. 12 ústavy in fine). V samotnom Dohovore o ľudských právach a základných slobodách, ktorý svojou právnou silou má prednosť pred Ústavou SR, sú ustanovené absolútne ľudské práva, ktoré nie je možné obmedziť dokonca ani za vojnového stavu nie to ešte za núdzového stavu. Medzi ne patria napríklad spôsobilosť na práva a povinnosti, zákaz mučenia, resp. krutého a neľudského či ponižujúceho zaobchádzania alebo trestania, právo na súdnu ochranu vo veciach ľudských práv a slobôd, prezumpcia neviny či ľudská dôstojnosť vo význame samotného pilieru ľudských práv – človek je vždy subjekt práva a nie jeho objekt. Absolútne práva sú neobmedziteľné a nemôžu byť porušené ani v kritických situáciách, a to ani v prípade, ak ide o ohrozenie života alebo zdravia iných ľudí či bezpečnosť štátu napr. v boji proti terorizmu. Relatívne práva sú obmedziteľné, a to za predpokladu, že ich obmedzenie prejde tzv. ústavným testom proporcionality, ktorý spravidla predvída sama ústava. Test proporcionality by sa dal charakterizovať aj ako séria krokov (subtestov), ktoré musia byť naplnené, aby mohlo prísť k ústavnému obmedzeniu základných práv a slobôd. test proporcionality pozostáva z týchto krokov (subtestov): a) test legality, b) test vhodnosti, c) test nevyhnutnosti a d) test proporcionality v užšom význame. Test legality (zákonnosti) sa

sústredzuje na zistenie, či k obmedzeniu práva alebo slobody došlo na základe zákona. Teda len relevantný výsledok legislatívnej činnosti parlamentu je spôsobilý byť právnou normou, ktorá obmedzí právo alebo slobodu. Iné právne normy (napr. vyhlášky, výnosy, rozhodnutia, nariadenia vlády) obmedziť ľudské právo/slobodu nemôžu. V konečnom dôsledku tak formálne, ako aj materiálne predpoklady musia byť naplnené, aby sme mohli daný normatívny akt charakterizovať ako zákon, pričom uvedené povinnosti v uznesení vlády SR sú už v priamom rozpore so substestom legality a preto uvedené ďalšie subkategórie nie je potrebné ani skúmať. Dodatkový protokol č. 4 k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd priznávajúci niektoré práva a slobody iné než tie, ktoré sú už uvedené v dohovore a v prvom dodatkovom protokole k dohovoru, pričom čl. 2 Sloboda pohybu jasne stanovuje, že každý, kto sa legálne zdržiava na území niektorého štátu, má na tomto území právo slobody pohybu a slobody zvoliť si miesto pobytu. Žiadne obmedzenia sa nemôžu uvaliť na výkon týchto práv okrem tých, ktoré ustanovuje zákon, pričom takýto zákon vzhľadom na vykonanie zákazu pohybu nebol prijatý. Čl. 12 Ústavy SR jasne deklaruje to, že nikomu nesmie byť spôsobená ujma na právach pre to, že uplatňuje svoje základné práva a slobody.

Zároveň podotýkam, že Vyhláška č. 16 ÚVZ SR, ktorá zmocňuje zamestnávateľov, resp. majiteľov prevádzok aby neumožnili na pracovisko vstup zamestancovi, resp. do prevádzky bez preukázania sa negatívneho výsledku na ochorenie COVID 19 je v priamom rozpore s dohovorom o ochrane ľudských práv a základných slobôd, s vyššie uvedenými čl. ústavy SR, nariadením GDPR ako aj zákonom na ochranu osobných údajov, zákonníkom práce a ďalšími zákonmi. Vyhláška je všeobecne záväzný právny predpis vydávaný ministerstvami alebo ostatnými na to zmocnenými orgánmi štátnej správy, a to na základe zákonov a v ich medziach. Je to právny predpis nižšej právnej sily ako je zákon. Pokiaľ je vyhláška v rozpore so zákonom, platí to čo hovorí zákon. ÚVZ nie je orgánom štátnej správy, ktorý svojou činnosťou môže zasahovať do oblasti osobných údajov vo vzťahu zamestnávateľ a zamestnanec, resp. prevádzkovateľ - občan. Právnym podkladom, na základe ktorého bola vydaná táto vyhláška je uznesenie vlády č. 693/2020 SR, ktoré ako z vyššie uvedeného vyplýva nie je normatívnym právnym aktom, ktorý by bol záväzný pre občanov. Vyhláškou sa len konkretizujú určité zákonom predpokladané vzťahy, pričom však zákon č. 355/2007 Z. z. nie je zákon, ktorý by upravoval pracovnoprávne vzťahy medzi dvoma subjektmi týchto vzťahov. Navyše podľa ust. § 59b ods. 2 zákona č. 355/2007 Z. z. Na všeobecne záväzné právne predpisy vydávané podľa odseku 1 ministerstvom zdravotníctva sa vzťahuje osobitný právny predpis o tvorbe a vyhlasovaní právnych predpisov; tento predpis sa nevzťahuje na všeobecne záväzné právne predpisy vydávané podľa odseku 1 úradom verejného zdravotníctva a regionálnym úradom verejného zdravotníctva. Ak vyhláška UVZ SR nepodlieha tvorbe v súlade s požiadavkami zákona č. 400/2015 Z. z. o tvorbe právnych predpisov a o Zbierke zákonov Slovenskej republiky, nemôže ísť o právny predpis, ktorý by svojimi účinkami bol normatívnym právnym aktom zaväzujúcim fyzické alebo právnické osoby na území SR. To, že všeobecne záväzný právny predpis úradu verejného zdravotníctva a regionálneho úradu verejného zdravotníctva vydávaný podľa odseku 1 sa označuje názvom vyhláška (§ 59b ods. 3 zákona č.355/2007 Z. z.) len dotvára právnú absurditu, pretože len samotným premenovaním opatrení na vyhlášky nie sú splnené podmienky na tvorbu vyhlášok, ktoré sú signifikantné pre ich všeobecnú záväznosť podľa zákona č. 400/2015 Z. z. o tvorbe právnych predpisov a o Zbierke zákonov Slovenskej republiky. Na základe vyššie uvedeného takáto vyhláška je absolútne právne irelevantná, nulitná a odvolávať sa na povinnosti z nej vyplývajúce je hrubou neznalosťou Ústavy SR a ostatných právnych predpisov.

Pani (meno lekara) ..... mi odmietla poskytnúť zdravotnú starostlivosť a požadovala moje osobné informácie, čím sa domnievam že porušila ust. § 24, 25 zákona 576/2004, taktiež

konala v rozpore so zákonom 18/2018 v rozpore s ústavou SR, zákonmi SR čím bola moja osoba diskriminovaná a lekárka porušila zákon 365/2004 Z. z. o rovnakom zaobchádzaní v niektorých oblastiach a o ochrane pred diskrimináciou, čím jej konania napĺňalo znaky vyššie uvedených trestných činov. Chcem zdôrazniť že tieto skutočnosti sa udiali v čase núdzového stavu a žiadam OČTK k okamžitému prešetreniu veci.

Konanie pani doktorky meno..... prekračovalo zákonnosť vyššie uvedených právnych predpisov, pričom závažným spôsobom došlo k zasahovaniu do základných ľudských práv, ktoré má každý občan teda garantované medzinárodnými dohovormi a Ústavou SR a zákonmi SR, ktoré sú svojou právnou silou nadradené uzneseniam vlády SR, resp. vyhláškam. Ide o závažné porušenie a pošliapanie ľudských práv a závažné zneužitie právomoci, ktoré nemá obdobu nikde v EÚ a preto žiadam o objektívne prešetrenie týchto všetkých skutočností v kontexte všetkých vyššie uvedených súvislostí.

II.

Zároveň žiadam, aby orgány činné v trestnom konaní za účelom zistenia skutkového stavu postupovali v súlade s § 2 ods. 10 zákona č. 301/2005 Z. z. Trestného poriadku, ako aj aby príslušné orgány činné v trestnom konaní preskúmali vykonateľnosť hore uvedených nariadení a aby som bol o postupe orgánov činných v trestnom konaní boli v zmysle § 197 ods. 3 a § 198 ods. 1 zákona č. 301/2005 Z. z. Trestného poriadku, informovaný.

S úctou

V ....., dňa .....

....., **V.F.**